

**SLOVENSKI
PLES
bo**

13. aprila v
Restavraciji tovarne
kos

Prijte vsi!

Od poplata vekši,
od kolena menši. . .

Porabje

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 11. aprila 1991 · Leto I, št. 5 · Cena 10 forintov

ZAČASNO ODPIRANJE MEJE

„Tau se že dolgo vleče!“

Lanskoletni 15. avgust je bil topel, sončen poletni dan. Ptički so peli svojo pesem, v gozdu na mejni črti med Martinjem in Gornjim Senikom so ležale rože, po marsikaterem licu je spolzela solza . . . Bil je dan, ko sta si Slovenec z ene in druge strani meje podala roke na meji, ki ju je dolga desetletja tako kruto ločevala. Že takrat — in tudi nekaj tednov za tem — so bile izrečene obljube, da bo prehod za stalno odprt že do konca leta 1990. Dobro pol leta po tem so obljube še vedno samo obljube.

Prišli so velikonočni prazniki. Na pobudo soboških socialistov so odgovorni z obeh strani meje uspeli zagotoviti dovoljenje za začasno dvodnevno odpiranje meje. Tokrat je šlo brez slovesnosti, bilo pa je veselo, a hkrati tudi trpko v marsikaterem srcu.

V sobotnem deževno-snežnem popoldnevu sta se srečala tista dva, ki sta si tisto avgustovsko sredo podala roke na meji: zdajšnji župan Gornjega Senika Martin Ropoš in predsednik vaškega odbora Martinje Alojz Kozar.

“Mislin, ka je tau pa dobro, ka se za te svetke leko srečamo, na žalost tau je zdaj samo za dva dni ge ešče,” pravi Martin Ropoš, Alojz Kozar pa dodaja: “Usoda je pač taka, da se moramo po osmih mesecih spet le začasno srečati. Kljub velikim obljubam zdaj spoznavamo realnost tega življenja, tega območja, ki je za nas še zmeraj zaprto.”

Na obeh straneh meje se mnogi v zadnjih tednih sprašujejo, kdo je kriv za zamudo, saj so bile obljube tako privlačne: “Ogorčeni smo nad to počasnostjo. Tako kot današnji sneg, ki

Na nedeljsko velikonočno mašo na Gornji Senik je prišlo tudi veliko vernikov iz Martinja in okolice. Odprta meja je bila priložnost za srečanje, pa tudi vprašanja, kdo je kriv, da mejnega prehoda še vedno ni. So krive zares le denarne težave, problemi, ki jih ima Slovenija z odceplanjem ali kaj tretjega? Obljube so še vedno samo obljube, kljub temu, da se je nekaj stvari že premaknilo z mrtve točke. Na slovenski strani bodo v teh dneh začeli z gradnjo mejnega objekta, na parceli pa so že uredili elektriko, vodovod in telefonske žice.

Če bodo odpiranje še nekaj časa zavlačevali, pa je treba poskrbeti vsaj za to, da bo meja odprta za konec tedna. Takšen je vsaj predlog krajanov Martinja, Trdkove in Boreče, ki so ga že pred tedni poslali tudi odgovornim politikom — od občine do republike.

je zapadel na to velikonočno soboto in se stopil, tako je tudi z obljubami, ki so nam jih dajali visoki državniki Republike Slovenije.” Tako predsednik vaškega odbora Martinje.

“Pri nas je tu tak, ka ljudstvo tau čaka. In štemo tu v novina in fsepose di se čuje, da delegacije dejo, ka bau bau. Če po vesi se srečamo mene tu sakši pita. Meli smo tudi vaško sejo, tan je tau tu naprej prišlo. Mi smo tu tak ge, ka smo zelo žalostni za toga volo, pa že tu tau pitamo eden drugoga, če s toga že rejsan ka bau, ka se že dugo ta vleče taou se “razmišlja gornjeseniški župan.

Na velikonočno nedeljo je sonce prineslo nekoliko več vedrine. Blatna cesta je mnogo popeljala z avtomobili na Gornji Senik, kjer je Lojze Kozar (mlajši) maševal v slovenskem jeziku. Cerkev je bila polna, izmenjavali sta se slovenska beseda in pesem.

Ne bomo zdaj naštevali razlogov, zakaj je mejni prehod nujnost, saj bi porabili preveč papirja, pa tudi preveč dobro jih že poznamo. 2 ali 75 kilometrov, mislim, da tu ni več nobenega vprašanja. Če Gyula Pusztai govori o moralni odškodnini, je tudi Slovenija Porabju še marsikaj dolžna. V prvi vrsti pa prav gotovo mejni prehod.

PO (D) PIS 1990

Ko nas je lani obiskala na našem domu v Sombotelu popisovalka (összeíró), je imela že vse naše podatke (adatok) vpisane na vprašalniku (összeíróív). Samo kontrolirala jih je. Bili so kar natančni. Odgovori so se praviloma glasili: ja, ja. . .

Ko je pri preverjanju podatkov prišla do materinščine, je avtomatično rekla: madžarščina, kajne? In je že naštevala druga (következó) vprašanja. Oprostite, sem ji dejal vljudno, če bi bili tako prijazni, pa bi popravili, da je moj materni jezik slovenski. A tako! Prav. Gremo naprej. Ampak vaša narodnost je seveda madžarska. . . Ne zamerite, tudi narodnost je slovenska. A tako! Potem pa prečrtajmo in nadaljujmo! Gospa, vaš materni jezik je madžarski, kajne? Saj tu piše pri vaših podatkih. Ne, ne, je dejala žena in ji je na isti način razlagala, nato pa da je tudi njena narodnost slovenska. . .

Višek užitka pa smo doživeli pri popisu tretje osebe naše družine, namreč devetletnega sina Dušana, čigar ime na Madžarskem čisto nič ne zveni (hangzik) po madžarsko. Torej smo mislili, da bo popisovalki ob slovenskem priimku in nemadžarskem imenu ter ob slovenskih starših že vse jasno (világos). Da o Pavlovm refluksu niti ne govorim več. Ne boste verjeli, isti vprašnji, točneje ugotovitvi (megállapítás), saj je bil vprašalnik že izpolnjen, češ da je Dušanov materni jezik madžarski, kajne? Oprostite. . . Aha! Ampak njegova narodnost je vendarle madžarska, ne? Ne zamerite. . .

Tega doživetja (élmény) sem se spomnil zdaj, ko listam po pravkar objavljenem, še neuradnem poročilu (gyorsjelentés) Osrednjega urada za statistiko, ki obravnava podatke v zvezi z narodnostnim prebivalstvom v 463 vaseh na Madžarskem. (Mesta še niso obdelana.) Namreč, kako neki naj bi pripadniki narodnostnih

skupnosti točno vedeli, kaj je razlika med maternim jezikom in narodnostjo (ozioroma da v našem primeru ni nobene razlike!), ko pa tega niti nekateri popisovalci ne razumejo? Druga stvar je seveda ta, da so nas štirideset let dresirali, kako da smo predvsem madžarski državljanji (állampolgárok), ki si

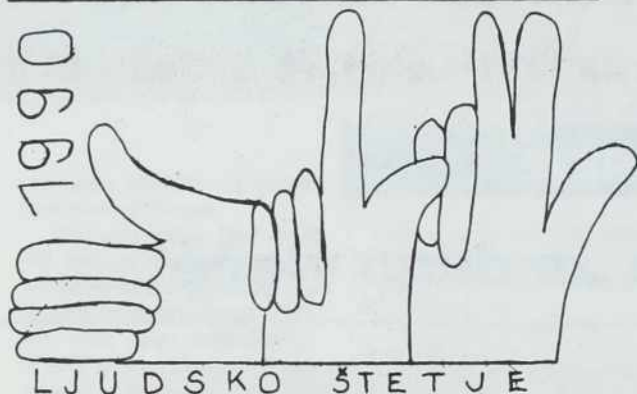
formacije, da je — po ljudskem štetju 1990 — na Gornjem Seniku 701 ljudi "slovenske narodnosti in / ali govorijo slovensko", vendar od tega 37 ljudi "druge narodnosti, ki govorijo slovensko". Dejstvo (tény) pa je, da je v vasi en sam Madžar (János Balogh), ki govori slovensko. Prav pre-

naučili našega maternega jezika! V resnici gre za to, da so se nekateri zaradi zgoraj omenjenih razlogov sicer izrekli za Slovence, obenem pa za pripadnike madžarske narodnosti. Škoda, da se tudi popisovalci niso zavedali tega, zato tudi popisanim niso mogli pojasniti stvari. (Bolje bi bilo, če bi bili popisovalci informirani o tem, kot pa da "... je materni jezik nemih ljudi. . . tisti jezik, ki ga ponavadi njihovi domači govorijo.")

Sicer pa se delež (részarány) slovenstva v Porabju zdi kar realen. G. Senik: 92.7, Števanovci: 84.0, Verica: 89.4, Sakalovci: 76.7, D. Senik: 41.2, Andovci: 80.5 odstotka. (Slovenska ves bo obdelana pri Monostru.)

Ob priznavanju naporov statističnega urada bi vendarle omenil, da tudi pri popisu narodnostne populacije ni zmeraj podpis — popis.

Francek Mukič

cer govorijo slovensko. Nič nenavadnega torej, da porabski Slovenci, ki jim pojem (fogalom) narodnost v madžarščini zveni ravno tako uradno (hivatalos) in tuje kot pojem državljanstvo (madžarsko!), odgovarjajo, da govorijo slovensko, vendar so madžarske narodnosti.

Tako nastanejo potem in-

senetljiva (meglepő) je tudi številka, da je v Števanovcih 178 ljudi "druge narodnosti, ki govorijo slovensko". Kar naj bi praktično pomenilo, da je toliko Madžarov, ki so se naučili slovensko. (Mogoče bi celo na prste ene roke lahko prešteli vse tiste Madžare v celotnem Porabju, ki so se

"Pravljica" o dobrih ljudeh

"O, KAKO JE DUGA, DUGA PAUT. . ."

(2.)

Pelali so je. Nika so nej vidli, ka je na autona ponjava bila. Auto je stano, ponjavo so gora oprli pa so eno navolno, grintavo, ftjüp zbito ženo ali dejklo ta pargnali.

Dva avoša sta go prijela pa sta go malo gora zdignila, tretji je pa v njau brsno. Pitala je, kama go pelajo? Eden sodak je skričo: "akasztófára!" (na gaudja). Ta dejkla je takša bila, kak če bi pamet zdjibila. Gnauk se je fse djaukala, gnauk se je smadjala. Raštjala je i kričala na pomauč. Mati pa či so se go bodjali pa so po tima bogamolili.

Da so se drgauč stavili, je eden avoš mater dola pomogo z autona. Tau je že zvüna Pešta bilau. Dejkla je tistoj tretjoj pomagala

dola z autona titi. Ta je zobé ftjüp stisnila pa z zobami škripala. Da je dejkla vidla, ka má dva srebarna zoba, go je spoznala. Njena sestra je bila. Od radosti so fsi djaukali. Nej so si več na daum brodili, radi so bili, ka so se ftjüp najšli.

Nazaj so je zagnali na auto pa so pá šli na dugo, dugo paut. Starejša dejkla se je skauz po pauti djaukala pa je etak kričala: "Draga mo mati pa sestra! Odpüstite, če se vas kaj zbančüvala. Namé zdaj na gaudja pelajo."

Gnauk je eden avoš pravo: "Na, tü smo dje!" Veltja zidina so vidli, 4 — 5 veltje štale pa 2 — 3 male rame. Dosta lüdi je ftjüp parlatelo pa so kričali: "Pá so že nakakoga parpelali." Gnauk samo ena žena pa

dvej dekličina parlatijo k njin pa slovenski pravijo: "Baug daj Rejza, Rejzi, Anuš!" Kakša sreča v navoli (nesreči)! Z njine vesi so bili.

V enoj štali so se držali. Tista štala je že tak puna bila, ka se je tista ženska z vesi molila drüdjin, aj se malo ftjüp potegnajo, ka bi oni tö mesto meli. V en kaut so se stisnili, dveje postala pa dva vantjiša so dobili. Tisti, steri so že tan bili, so njim djesti (hrano) tö dali.

Dobri lidjë, ka so je nikdar nej vidli.

Zapisala:
Katarina Hirnök
(nadaljevanje)

OD
SLOVENIJE...

JOVIČ ŠE PRESEDNIK

Prejšnjič smo pisali, da je predsednik predsedstva Jugoslavije dr. Borisav Jović odstopil. Od takrat se je že marsikaj spremenilo, srbski član najvišjega organa države (in še do 15. maja predsednik) se je vrnil na svoj položaj. Nič novega ni prineslo tudi srečanje na "vrhu", ko so se v Splitu sestali predsedniki šestih jugoslovanskih republik. Znova se je položaj zaostрил, ko so se v turističnih Plitvicah spopadli srbski uporniki in hrvaška policija. Razpletu krize tako ni videti konca.

POPIS

Od 1. do 15. aprila poteka v Jugoslaviji popis prebivalcev. Več kot 100.000 popisovalcev po vsej državi zbira osnovne podatke, pomembne za statistiko in demografe. Ob zadnjem popisu leta 1981 je imela Jugoslavija 22 milijonov 400.000 prebivalcev, zdaj pa predvidevajo, da se bo številka povzpela na 23,7 milijona. Stroški popisa bodo 220 milijonov mark.

SEJMI

Začetek pomladi je prinesel tudi začetek sezone različnih sejmov. V Ljubljani je prvi del sejma Alpe-Adria, ki so ga organizatorji poimenovali Svoboda gibanja, obiskalo 50.000 obiskovalcev. Prve dni aprila so se odprla vrata na sejmišču v Gornji Radgoni. Obiskovalci so si lahko ogledali petdnevni mednarodni sejem gradbeništva in gradbenih materialov. Prav zdaj pa v Ljubljani poteka drugi del sejma Alpe-Adria, poimenovan Svoboda bivanja.

VEČJE KAZNI

Kršitelji prometnih predpisov bodo v Sloveniji morali globlje poseči v žep, saj so denarne kazni tudi petkrat višje kot doslej. Najnižja denarna kazen, ki jo policist lahko izreče na kraju prekrška, je poslej 250 dinarjev, najvišja pa tisoč dinarjev.

PADAR SARMAKOV

V Železnoj županiji bi Calau radi, če bi Sveti oča augustuša, da pride f Somboteu, vóoznanili hercega (kneza) Lászlóna Batthyány—Strattmanna za blajženoga. Tau so že steli l. 1944 pa ob petdasetlejnici njegove smrti l. 1981 to. Letos je minaulo 60 lejt, ka je zdravnik sarmakov mrau f Kermedini. Kak vóglada, pá nika nede s toga. Kak smo zvóдали, rimski Papa augustuša f Somboteli razglasi, ka je L. Batthyány—Strattmann "na herojskon (hösies) nivoni darúvau krščansko dobrauto".

REJSAN JE SVETNIK

"Če škete srečni biti, morete drúge srečne narediti!" Tau je dojpsio f svojón teštamentumi. Depa što je búu té človek, če sa v Rimi cejloga sveta kardinali spravljajo z njín že 60 lejt?! Nunciuš Schioppa je že 1923. leta, osan lejt pred smrtjov toga čúdnoga človeka poslau pismo Papani, f šteron o Batthyányini etak piše: "Vaugri tak pravijo, ka je sveti človek, ino ge samo leko potrdin Vašoj Svetosti, ka je rejsan svetnik."

Držina Batthyány je tak stara, kak dugo so Madžari na Vogrskon. Vezir örs je biu oča njínoga roda, ki je kauli l. 972

skorok cejli Dunántúl (Prekodonavje) dobiu za svojo gazdijo. Iz njegove rodbine je biu Lajos Batthyány tö, ki je biu prvi ministrski predsednik (miniszterelnök) vogrskoga orsaga l. 1848, šteroga je Haynau 1849. leta dau dojstarliti.

Mali László je l. 1882 samo 12 lejt star biu, da ma je mati mrla. Zato je trnok veliko žalost čüto f sarcej pa sa čüdivo, kak tau, ka so padarge nej znali pomagati njegovj dragi matari?! Če rejsan je oča, šteri je za enmalo mačijio parpelo k rami, nikak nej sto, ka bi sa njegov sin za barbejra fčüu, je mladi grof li pa li nej popüsto. L. 1900 je biu ranč tridaset lejt star, ka sa je vónafčo za zdravnika. (Tistoga cajta je aristokracija dojgledala (prezirala) padarsko maštrijo, ka sa prej kak leko en gospaud — kak mladi grof tö, ki je sledik grato herceg — dotika zamazane, prausne lüdi, šteri so eške cuj puno grdoga betegal?)

RAJ PADAR, KAK GROF

Depa tau je mladoga gospauda nikanej brigalo, ká so starejši, fajni gospaudge gučali. Un si je že v gimnaziji gordjau: nika drúgo, liki padar mo gé, pa mo sarmake

Foto: Aniko Székely

šenki vračo! L. 1901 je f kraji Kittsee v Burgenlandi dau gorzozidati ene moderne špitale z 24 postalami. Grof je nej šanjajivo penaze, f špitalaj je bila elektrika, telefon pa eške röntgen. Prinjen so bili fsigder prvi najvejši sarmacke, štere so v drugaj špitalaj nej gorzeli, ka so nej mogli plačati. Te eške nej bilau otina (bolniškega zavarovanja). Zato so ma pa dali ime, ka "padar sarmakov". Ka aj bi sa betežniki s ken prva ozdravili, jin je dau narediti f špitalaj kegljšče, drúgan je karte talo, aj domau pišejo. . . Biu je čestni član Madžarske akademije čadnjakov. Zvali so ga, aj dé fčit na univerzo (egyetem), depa un je raj ostau par svojan sarmakan. Sprvoga f Kittsee, po prvój bojni pa f Kermedini. L. 1920 je tü emo 5605 betežnikov. Operero je fse fkúper blüzi 20 gezarokrat. Največ mrene na očaj in druge bolezni na očaj. Samo za špitale in betežnike je goraldüvo več, kak dvejt tretjini svojoga bogastva. Pa te je eške navadnin sarma-

kon tö pomago . . .

GE OPERERO, BAUG OZDRAVO

Ka smo do zdaj pravli, sa malo skor tak čüje, kak kakša parpovejst. Človek z bole racionalno glavo bi tak tö leko pravo, ka kak je tau mogauče, ka je takši velki gospaud vnoči — vodnék delo, namesto toga, ka bi tak živo, kak en pravi herceg?! Takše gvüšno samo f parpovejstaj ge. F ton nikše logike nega. . .

Geste. Vóra v Boga. Svojin betežnikon je dostakrat etak pravo: Ge sa vas operero, Baug pa vas je zavräčo. Zato pa nigder nej üšo tak v operacijsko sobo, ka bi prva Boga f kapejli nej proso za pomauč. Gnauk je ena mati svojo malo dejte parnesla, štero je etak tolažo: Če sa vi tö znate Baugi lapau priporočati, te mo leko pomago vašoma dateti, ka ge sa samo šker v Bauginaj rokaj . . . László Batthyány — Strattmann je f sakšön betežniki vüdo Boga pa si je mislo, ka s svojin žmetnin delom pomaga Baugi njegov žmeten križ nositi. . .

14 MEJSECEV TRPLENJA

7. novembra 1929 je operero zadnjokrat. Seden mrene nagnauk. Te je že v nje mi biu smrtin beteg. Te so sa začnile njegove strašne moke. Njegovi strašanjski 14 štacij. Fsakša en mejsec trpljenja. F ton cajti je naprej prišla ena legenda, ka da je "padar sarmakov" najveške bolečine emo, je od svojoga padara nej zöu inekcionu prauti bolečinan, ka so prej Kristoši tö samo bridki čemer dali na križi . .

Francek Mukič

ODSELJEVANJE PREBIVALCEV Z JANEZOVEGA BREGA

Kakor se jeseni selijo ptice selivke iz svojih gnezd v daljne, toplejše kraje in zapuščajo svoja osamljena gnezda, prav tako se selijo že več desetletij tudi ljudje, prebivalci z Janezovega brega na Gornjem Seniku, in zapuščajo svoje drage slovenske domove.

Do leta 1956 je bilo na Gornjem Seniku skupaj 330 stanovanjskih hiš, na Janezovem bregu 92. Odseljevanje prebivalcev z Janezovega brega se je začelo leta 1950. To pa deloma zato, ker je veliko ljudi zapuščalo svoje domove in disidiralo v zahodne (nyugati) države zaradi takratne obvezne oddaje pridelkov (kötelező beszőgálatás) in visokih davkov. Pa tudi za časa ljudske vstaje (népfelkelés) leta 1956, ko meje nekaj časa niso bile tako strogo zastražene.

Foto: T. Standor

ne, so se mladi v trumah (tömegesen) podali na pot in nelegalno prestopali mejo v upanju, da bodo imeli v tujih, zahodnih državah več možnosti za delo in boljši zaslužek.

Po drugi strani pa so se praznile hiše na Janezovem bregu zato, ker se je veliko mladih — zaradi več priložnosti za delo in boljši zaslužek — odselilo v notranjost Madžarske, se poročilo in za vselej ostalo tam. Hiše se praznijo tudi zato, ker so se mladi, ki hodijo vsak dan v tovarne in razna podjetja (vállalatokhoz) v Monošter, z visokih, blatnih in pozimi zasneženih hribov raje naselili spodaj na ravnini ter si tam zgradili moderne domove.

Z odseljevanjem mladih so na starih kmetijah ostali starci, ki so počasi izumirali in tako so se hiše na Bregu izpraznile.

Je tudi več takih stanovalcev (lakó), ki so si sicer zgradili nove hiše, toda tudi svoje stare hiše imajo še naprej v svoji lasti (tulajdonukban). Prazne stare hiše imajo (használják) za svinjske kuhinje in za shrambo gospodarskih orodij.

Hiše, ki jih ni imel nihče v lasti in so bile brez dedičev (örökösök), so prišle v last občinskega sveta (községi tanács). Od praznih hiš brez lastnikov jih je že več razpadlo in so v razvalinah (romokban).

V Porabju je v preteklih letih tudi prišlo v navado, da prihajajo iz Amerike, Anglije, Italije ali iz Budimpešte in raznih velikih madžarskih mest ljudje. Ti pokupujejo v Porabju, zlasti na Janezovem bregu, stare prazne hiše, ki jih lepo popravijo in jih preuredijo v čedne počitniške hišice. Ti ljudje poletje po navadi preživijo na Gornjem Seniku, jeseni se vračajo na svoja delovna mesta. In ko pride pomlad, znova pridejo, da bi poletje brezskrbno preživeli v našem lepem Porabju.

Vendel Mukič

GORIČKI IN PORABSKI PISATELJ LOJZE KOZAR

3.

S svojo četrto knjigo *Licenciat Janez* (2 dela, Mohorjeva družba 1975, 376 strani) pa je Kozar globoko stopil v najbolj burne čase prekmurske preteklosti. "Licenciat" je v 17. stoletju, ko je po reformaciji v dobi turških vpadov ponekod na Ogrskem primanjkovalo katoliških duhovnikov, pomenil pooblaščenca (latinski *licentia* = pooblastilo, dovoljenje), nekoliko šolanega laika — neduhovnika, ki je v kraju, kjer ni bilo župnika, z ljudmi molil v cerkvi, bral evangelij in ga razlagal, jih poročal in pokopal; ni pa jih smel spovedovati in ne maševati. Tak pooblaščenec v Dolencih je Janez Vogrinčič, sin svobodnjaka od Sv. Jurija, ki se je bojeval s Turki pri Monoštru leta 1664. Ta bitka je natanko opisana v živem pripovedovanju dveh udeležencev v njej. "Pisatelj je postavil dogodke romana v okoliš svoje rojstne župnije Gorenji Senik," piše v spremni besedi knjige pisatelj Jože Smej, sedanjí mariborski pomožni škof, ki ga Porabje dobro pozna. Citamo o Modincih, Dobri, predvsem pa o goričkih krajih od Grada in Petrovec do Sobote. Spoznavamo razmere med katoličani in luterani, ki zaživijo iz prvotnega nasprotstva v lepem sožitju.

Peta Kozarjeva knjiga: *Vezi in zanke* (Mohorjeva družba 1979) pa sega prav v naš čas in prikazuje življenje naših delavcev po zadnji vojni v Nemčiji, kjer so izpostavljeni raznim nevarnostim tam in doma. V njej nastopajo ljudje z Dolinskega, omenjeni pa so tudi nekateri gorički kraji (Markovci).

Posebno zanimanje je vzbudila Kozarjeva povest *Premakljivi svečnik* (v tedniku Družina 1984, v dveh knjižnih izdajah 1985), v kateri sta v ospredju dva mlada duhovnika, od katerih eden zapusti premalo premišljeni poklic, drugi pa služi mladini, zapuščen družini in v zaporu svojim sotrpinom. Knjiga razgrinja mnogo strani današnjega razrvanega življenja.

Nadaljevanje življenjske zgodbe malega Pejpa, njegovo zorenje v dečka in mladeniča, je knjiga *Topla babičina dlan* (Ognjišče v Kopru, 1986, 341 str.). Dogaja se v istih krajih kot Materina ruta in že drugi stavek izraža enotnost pokrajine: "Naš gorički svet je najlepši oktobra. Takrat se razlije čez te naše bregače in dolé vse od Puconec do Slovenske vasi, od Ženavec pa do Hodoša toliko barvnega bogastva. . ." V obmej-

nem svetu se dogaja v prvih časih po združitvi prekmurskih krajev s Slovenijo naša povest, ko so skrivaj prestopali mejo "proti Gorenjemu Seniku" (str. 51.), da so šli k svoji farni cerkvi. Imenuje "tistih osem slovenskih vasi, ki sedaj životarijo onstran državne meje" v času, ko je mednarodna komisija določala državno mejo. Živahno je orisano razgibano življenje v tistih dneh in posebej razvoj sirote Pejpa do srednješolca.

Isto leto je Mohorjeva družba dala na svetlo osmo Kozarjevo knjigo: *Kamen in srce*, imenovano po najdaljši povesti v njej, vsebuje pa še pet krajših spisov. Eden od njih so Korenine mojega življenja, ki jih morete čitati v našem listu, ena popisuje pisateljevo bivanje med vojno v Kermedinu, druge pa pripovedujejo o današnjih zapuščenih otrocih v razbitih družinah in o zanemarjanih starših sodobnih mestnih otrok.

Za pisateljevo osemdesetletnico mu je Mohorjeva družba izdala deveto knjigo: *Neuničljivo upanje* (Slovenske večernice 140, 1990, 196 strani, s spremno besedo. V. Novaka), v katere prvem delu pripoveduje o svojem krivičnem zaporu, v drugem pa o gradnji cerkve v Odrancih. Knjiga je veliko pričevanje o trpljenju mnogih ljudi po zadnji vojni zaradi njihovega mišljenja in prepričanja ter zavoljo zaslepljenosti nezrelih nosilcev oblasti.

Lojze Kozar je v svojih knjigah predstavil slovenskemu svetu dotlej neznano Goričko in porabsko pokrajino z mnogimi njenimi kraji in ljudmi, ki imajo svoj poseben značaj, svoje posebno čustvovanje in izražanje. Kozar je posebej navezan na svoje Porabje, o čemer pričajo tudi njegovi krajši spisi v koledarju *Stopinje*, ki jih urejuje in v katerih tudi drugi spisi stalno poročajo o dogajanju v Porabju, o težkem položaju našega jezika in slovenstva v porabskih vaseh.

V *Stopinjah* beremo tudi leto za letom Kozarjeve prevode madžarskih pesmi *Avgusta Pavla*, ki bi jih morala Pomurska založba izdati v knjigi. Tudi od teh prevodov bomo objavili kateriga. Objavili pa bomo tudi odlomke iz Kozarjevih spisov, da vsaj tako skromno približamo čim več ljudem pisatelja, ki je — naš.

Vilko Novak

ROPOŠEVI SO DOŽIVELI VELKO NESREČO

Nega lepšoga in baukšoga, kak če se človek v zimi doma f künji pauleg toploga špajeta segrejava, f toploj sobi spi. Vogrin pravi: "Fseposedi je dobro, da je pa najbaukše doma." Ropoševa držina je tū tak živila do tegamao na Gorenjon Seniki. Zdaj v zimi se je zgodila velka nesreča. Eden večer je eksplodirala njina iža, samo ena sekunda in so ostali brez streje, brez toploga doma.

Ropošovo mater pitan, kak se je tá nesreča zgodila? Mati mi pa etak prpovejdajo: "Tisti večer sva naš oča pa dja f künji dojlegla. Naš sin Pištak je pa f sobi bio. Gnauk je na künjino okno nakak nika velko žrdjavo not lüčo, f tistoj minuti je strašno dūnilo. Moj mauž krči, pa ga ranč ne vidin, zato, ka je stena na njega spadnila. Boža vola, ka ga je nej bujla. Više nas se je vidla neba, streje je več nej bilao. Od velke navuale se kaj nej vejdlja. Kričala san prauti iži, sinej, če eštje živé ali nej. Sin je dao odgovor, dapa njega je eksplozija tū fse fküp zmlatila. Mojoga moža pa sina so odpelali z rešilcon (mentōnon) f špitale. Ge san ostala sama doma. Not f špajz san se spravila, ta edna lüknja je cejla ostala. Zdaj san eštje tū sama. Nikši so ojdli tū, pa so pravili, ka nan škodo vōplačajo. Mogli mo nazaj zidati. Nej dosta prva, kak se je tá nesreča nan zgodila, san premišlavalala od našoga življenje. Dosta smo furt delali pa se mantrali, Baugi vala, fse smo si spravili, eštje smo špajet kupili na plin (gáz). Lepao bi

leko živeli, zdaj pa vidite tao velko nesrečo!"

Če človek pogledne Pūlcin dom, je rejsan žalostno. Starejšo, betežno lüstvo živé — je živilo — v eton rami, in zdaj morejo z boleznin srcon raztepano živeti. Tisti, šteri so vōzvižgalivali nesrečo (policija, zavarovalni-

ca), so tak pravili, ka je zrok plin (gáz) bio.

Moderne dele smo si pokūpūvali, naj lekejše leko živemo. Samo tau tūdi moremo znati, ka so te dele navarne, moremo

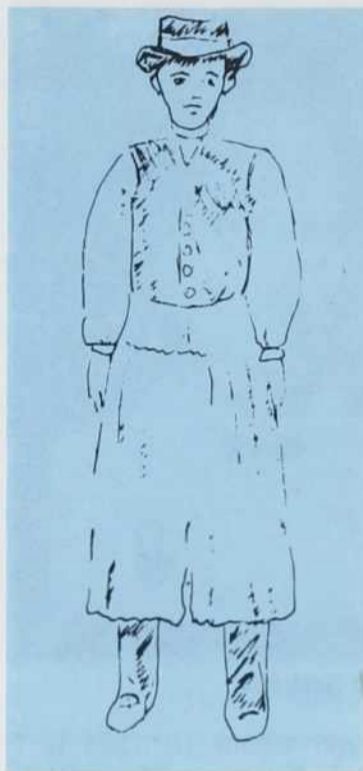
paziti, gda je nūcamo. Nej samo material, človeški žitek se tū leko zaniči. Zatok pa PAZITE Z ELEKTRIKO, SPLINOM, in s fsejmi modernimi aparati.

I. Barber

KAK SO SE F TARANYI RAVNALI?

Ana Vuk—Dravec i njini mauš Janoš Dravec so mi parpovejdali, kak so se uni ravnali, da so mladi bili.

— Mi smo tak odili: šörke süknje (srajce), pa pendöke (spaudnje srajce) od spodik, dobre parget. Če je vrauče bilau, te tö, fsigder smo ono nosili. Da smo prišli od meše, od večernice, te smo si cipele dol, pa ajd

duš po seli (vesi) bosí. Fsigder bosí. Un gvant dol, s šteron smo k meši odili, pa smo takši pozabnješi gvant te na sebe zeli.

— Mladi pa stari so gnauk bili narvnjani?

— Stare žene so fsikder farbaški (plaudruk) gvant meli, farbaško süknjo, farbaški rukanc (rokafce), far-

baške hale so si zvezale na sebe. Pa so stare žene tak odile. Pa kašmir vacalejk, cifrasti, onoga so si djali k meši. Fsikder so bejli rukanc meli s kratkimi rokavi.

— Ka so pa moški nosili?

— Stari so šörke lače, čizme, pa škrlak (klobük) so nosili. V leti so bosí odili, nej f cipelaj. Fsaki den so budjoge (lače z domanjega platna), bajko (srajca z domanjega platna), ono je tonjejše bilau. V nadelo baukši gvant büu. Čaren, süknasti pa škrlak.

— Da svetek büu, té so lepše bili gornaravnjani?

— Svétek so zatok lejpi gvant meli moški. Delavin den pa so fsikder v lačaj bili. Takše sive lače so meli. Inda so se tak išli zdavat tö. Šörke lače so meli.

— Ka pa sneja?

— Žene so pa kakšo süknjo, kakši šecli zele na sebe. Moški pa förtoj pa so se šli zdavat. Pa je i tak bilau, ka je lača jako šürka bila, pa žmetna je bila, pa se motvoz ftrgno, pa je mladomi dolspadnila lača, da je šau k zdavanji.

— Kak so pa mlajše ravnali?

— Mali dečki so fsigder bosí bili pa v lačaj. Da je bučora (buča) bila pa kakši svetek te tö. Ešče i velki dečki. Ka, znan, ka duščakova nevesta so se dolzeli z enin dečkon, šteri je budjoge emo. Pa na debeli koci so stali bosige. Pa so si na bosige dali kejpr rediti. Nej tak liki zdaj.

Marija Kozar

TELEFON ZVONI?!

Čas je denar — pravi znani angleški pregovor. S čim si lahko prihranimo največ časa? Seveda, s telefonom. Telefon je v današnjem času nujnost. O tem, da bomo lahko urejali svoje stvari Porabci prek telefona, smo dolga leta le sanjarili. PTT podjetje iz Kermedina v teh tednih zbira naročnike za telefon v Monoštru in okolici (tudi po porabskih vaseh). Koliko bo nas stalo, da pridemo do tega nujnega aparata? 50 tisoč forintov. Na prvi pogled se nam ta vsota zdi kar precejšnja, če pomislimo, da je to pet povprečnih mesečnih plač. Toda PTT nam daje nekatere ugodnosti pri plačevanju. Naročnino za telefon je treba vplačati v treh letih. Ugodno je tudi to, da dobijo naročniki za večji del vložnega denarja obveznice (30 tisoč forintov), ali pa lahko uporabijo ta denar za pokrivanje telefonskih pogovorov.

Po vseh verjetnostih bodo monoštrsko centralo vključili v mednarodno telefonsko povezavo do konca maja. Torej ne zamudite priložnosti! Naročnike za telefon zbirajo v uradu župana.

M. S.

Zelo smo se bali!

NEKAJ O NASTOPIH GORNJE-SENIŠKIH LUTKARJEV

Naša lutkovna skupina je imela to "sezono" precej nastopov. Prvič smo se predstavili z novo igrico 12. februarja na 2. osnovni šoli v Monoštru na proslavi ob slovenskem kulturnem prazniku. Ta nastop je bil koristen, saj smo dobili določene izkušnje.

4. marca smo se predstavili v Murski Soboti na lutkovnem festivalu, ki ga vsako leto organizira tamkajšnja ZKO. Z igrico z naslovom O deklici, ki je prehitro rasla smo nastopili tudi v enem vrtcu.

Popoldne smo nestrpno čakali mentorico Klaro Fodor, režiserko Jožico Roš in njeno "asistentko" Dragico Zvonik, da nam povedo, kaj menijo strokovnjaki o naši igrici. Zvedeli smo, da lahko gremo na srečanje v Gornjo Radgono. Vznemirjeno smo čakali 21. in 22. marec. Prvi dan smo imeli nastope v treh vrtcih v Soboti. Malčkom je bila naša igrica po mojem zelo všeč. Bili smo že precej utrujeni, ko so nas povabili v studijo Radia Murska Sobota. Nič hudega! Tudi to smo "preživeli". Najbolj težko "delo" je bilo še pred nami. Drugi dan smo imeli nastop v Apačah, kjer je strokovna komisija ocenjevala nastope. Priznati moram, da smo se je zelo zelo bali. Naša skupina šteje 5 članov, trije smo že 6 let "igralci", tako da smo vedeli, za kaj gre. Kaj bo, če bo kaj narobe? Menda se nismo še nikoli tako koncentrirali na vsak gib lutk, na vsak glas. Konec!! Po našem brez večjih napak. Potem nas je čakala še okrogla miza. Povedati moram, da so nas zelo pohvalili. Sploh ne verjamem!

Rada bi se zahvalila mentorici Jožici in Dragici za ves trud in "trpljenje", ki sta ga imeli z nami v teh šestih letih. Toda ne bodita žalostni! Za vajino zaposlitev bomo poskrbeli tudi v prihodnje. To pa naj bo presenečenje!

Ester Šulič,
dijakinja monoštrske gimnazije

PIŠTA, POVEJ NEKAJ O SEBI! TO SEM JAZ

Sem fant, ki se je rodil pred 14. leti. Ni me prinesla štorcklja, saj če bi me, bi se tega spominjal. Nastal sem kot vsi drugi ljudje po celem svetu. Ko sem se rodil, mi je bilo nič let. Potem sem imel eno leto, dve leti, tri, štiri, pet, šest... Sedaj jih imam štirinajst. To ni veliko, pa tudi malo ne. Nekaj vmesnega. Naj povem še to, da ne verjamem v Miklavža in da jelke ne prinese Božiček. To je za otroke.

Nekaj podatkov: Torej, kot vidite in sem že povedal, sem star štirinajst let. Imam zelene oči. Lasje so svetli in tudi koža. Zdi se mi, da z barvo kože nekaj ni v redu. Poleti je rjava, pozimi pa svetlorjava in skoraj bela. Imam popolnoma novo

elektronsko uro, ki nima kazalcev. Mati mi jo je kupila za rojstni dan v Ženavcih.

V šoli mi gre - Jezus - bolj slabo kot dobro. Imam ocene od ena do pet. Vsi predmeti mi gredo "na živce", razen telovadbe. Sprašujete, če sem zaljubljen? Ne povem! To je moja osebna zadeva. Mogoče boste zvedeli čez leto, dve, tri. Verjetno čez dve. Zakaj? Zato. Kaj pa drugi pravijo o meni, tega ne vem. Znam plavati, ker odraščam ob Rabi. Česa ne znam? Tega še sam ne vem. Pa se že bo našlo kaj. Kaj pa naj povem za konec? Ves svoj besedni zaklad sem izrabil, za konec še nekaj: Zbogom šola!

BL

MALA SLIKOVNA KRIŽANKA

DRAGI OTROCI!

Zgleda, da ste zelo vznemirjeno čakali pomladanske počitnice in se pripravljali na veliko noč, kajti v uredništvo je prispelo le nekaj rešitev ugank. Pohvalimo lahko edino 5. b razred OŠ Monošter. Rešitve ugank so: harmonika, televizija, metla, šolska torba, radirka, tri litre, rodila se je 29. februarja. Knjižno nagrado bo prejela Renata Horvat z OŠ Monošter.

Tokrat smo se odločili za malo slikovno križanko, ki bo verjetno privlačna tudi za mlajše učence.

Uredništvo

TEKMOVANJE V DEKLAMIRANJU

19. marca smo imeli v Monoštru tekmovanje v deklamiranju. Na tekmovanje so prišli učenci z gornjeseniške, monoštrske in števanovske osnovne šole. Začelo se je ob devetih. Člani komisije - Katarina Hirnök, Jože Hirnök in predsednica Marijana Sukič - so nam povedali, kako bo potekalo. Bili smo razdeljeni v tri skupine. V prvi so bili učenci tretjega in četrtega razreda, v drugi učenci petega in šestega, v tretji skupini pa iz sedmega in osmega razreda. Najprej smo deklamirali obvezno, potem pa izbrano pesem. Ko smo končali, smo dobili malico. Nato je komisija ocenjevala.

REZULTATI:

1. SKUPINA:
 - I. Anita Kovač
 - II. Tomaž Kozar
 - III. Renata Čizmaš
2. SKUPINA:
 - I. Anita Čabai
 - II. Čaba Šerfec
 - III. Monika Dravec
3. SKUPINA:
 - I. Brigita Šoš
 - II. Gabirela Časar
 - III. Amanda Horvat

Zelo sem se veselila, ker sem bila prva v moji skupini. Dobila sem priznanje in knjigo z naslovom: Zgodovina rock glasbe.

Brigita Šoš,
OŠ Števanovci

NAŠE STANOVANJE

Naša hiša je velika. Tu stanujemo: mama, oče, sestra Andreja, brat Laci in jaz.

Laci skrbi za zajce. Jaz pomagam pomivati posodo in pometati. Sestrica Andreja pa gleda slikanice, se igra s punčko in riše. Hodi v otroški vrtec. Očka popravlja avtomobile in krmi svinje.

Naše stanovanje je zelo čisto in lepo, ker vsak pazi na red. V nadstropju so spalnica in dve otroški sobi. Spodaj sta kuhinja in dnevna soba.

Želim si, da bi bili vsi v tej hiši še dolgo srečni.

Renata Čizmaš,
4. r., OŠ Gornji Senik

Mogoče se boste spraševali, kaj išče tu ta "besedna kita". Objavili smo jo z namenom, da jo doma nadaljujete, ali pa si izmislite kakšno podobno besedno igro. S tem se boste naučili veliko novih slovenskih besed.

VEŠ - VEM

POMLAD JE. ZAČELI SE BOMO IGRATI ZUNAJ NA PROSTEM. ZA MNOGE IGRE PA SO POTREBNE IZŠTEVANKE. JIH POZNAŠ? POGLEJMO IN NAUČIMO SE JIH NEKAJ!

Cicel micel lunkunkuk,
kaj me gledaš kakor čuk,
nistem ptiček, nistem miš,
bunga, tunga ti loviš.

Sonce kliče, ne domov,
travnik kliče, brž na lov,
ti boš mačka, jaz bom miš,
jaz bom bežal, ti loviš!

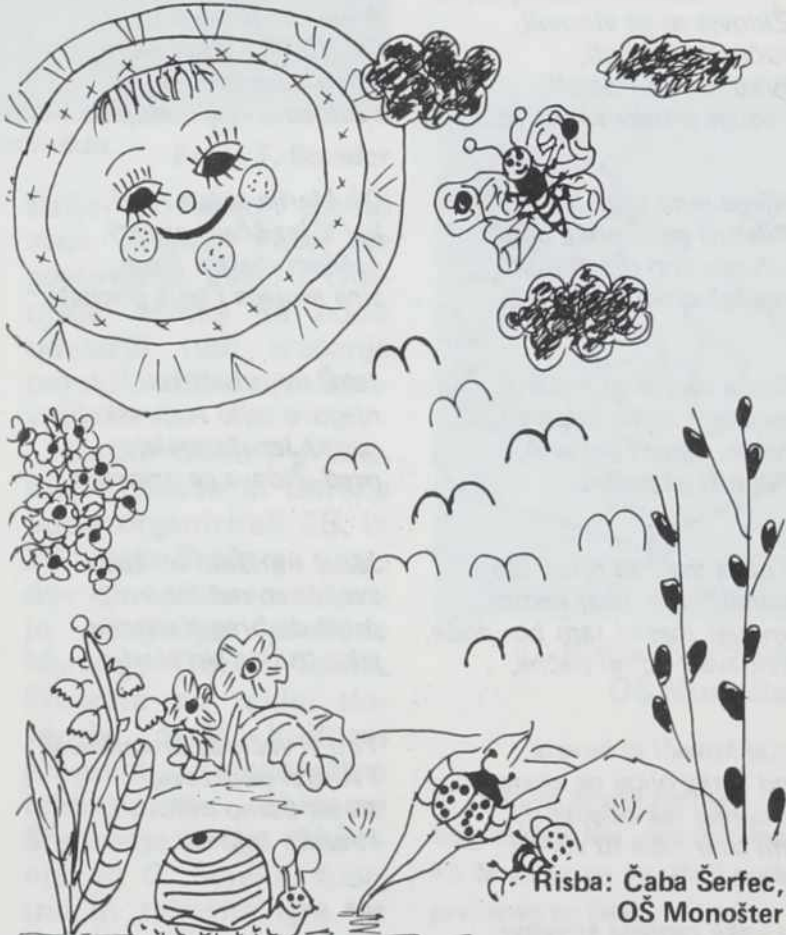
Petelinček pelje žito
v stari mlinček,
v mlinčku melje bela miš,
cvik cvak, ti loviš!

Sladoleđ turški med
stane dinar petdeset,
kdor ga kupi
se zastrupi,
vija vaja ven!

SPOMLADANSKA BESEDNA KITA

pomlad - diši - izlet - tulipan - nagib - brstič - čmrlj - jabolko - opleti - izseljenec - cvet - topel - listnat gozd - dehteč - čriček - korenček - košek - krompir - regrat - topol - listnat - taščica - april - labod - drevje - enakoličen - navsezgodaj - Jožek - kres

dober - razplet - ton - nežen - netopir - rodoviten - nebo - obad - dež - živalski vrt - topol - lov - vrabec - cirip - petelinček - kokotiček - kikiriki - izvor - ropot - tok - klinček - klestiti - Izidor - robček - krilo - ograd - dinar - rumen - naliv - veder -

Risba: Čaba Šerfec,
OŠ Monošter

- slavec - cvetni prah - hrošč - čebelji panj - jež - žerjav - velika noč - čas - setve - enoceličar - radost - taljenje - eksperiment - trg - galeb - breskev - vrišč - čas - sonce - drveti - igrati nogomet - travnik - kos - sprehod - drozg - gnoj - jug - gozd -

raznobarven - noj - jazbec - cekinček - krap - pirhi - iris - slinček - kviz - zvonček - kriv - violica -

Renata Čizmaš 4. r.,
OŠ Gornji Senik

RAZISKOVANJE DRUŽINE V PORABSKIH VASEH

... DO
MADŽARSKE

Najprej moram povedati, da sem po poklicu etnologinja (neprajzkutata) in da delam na Inštitutu za narodopisje v Ljubljani. Naš inštitut že več let sodeluje z Madžarsko akademijo znanosti v Budimpešti. Njihovi sodelavci pridejo večkrat k nam, naši pa hodijo na Madžarsko. Tako sem imela v marcu možnost teden dni preživeti v Porabju.

Na inštitutu raziskujem družino in rodbino v različnih slovenskih krajih, od Istre do Prekmurja. Delam tako, da se z ljudmi pogovarjam in pogovore snemam na magnetofon, zato je zelo pomembno, da z njimi navežem dobre stike. V Porabju sva na srečo delali skupaj s Katarino Hirnök, etnologinjo iz muzeja v Monoštru, ki je domačinka in je tu že etnološko raziskovala. Bili sva na Gornjem in Dolnjem Seniku, v Sakalovcih, v Slovenski vasi, v Števanovcih, na Verici-Ritkarovcih in v Andovcih. Ljudje so nas povsod zelo lepo sprejeli in si vzeli čas za naju. Tako sva lahko zbrali izredno zanimive podatke. Zanimalo naju je, kako daleč v preteklost se ljudje spominjajo izročila o prejšnjih rodovih, ali vedo, od kdaj so njihove hiše, kdo jih je sezidal, od kod in kam so se ženili sorodniki, ali spoznajo hišna imena. Ljudje, ki sva jih obiskali, vedo o tem zelo veliko. Spominjajo se imen, priimkov, hišnih imen in letnic rojstev, porok in smrti dedkov in babic, njihovih bratov in sester, pradedov in prababic,

stricov in tet, ujece in ujn in poznajo usode od babic do vnukov. Nekatere podatke sva preverjali in dopolnjevali v knjigah, kamor župniki vpisujejo rojstva in poroke. Tako kot je preučevanje družinske preteklosti in rodovine zamudno na terenu, je tudi za iskanje po starih knjigah potrebno veliko časa. Pri nekaj družinah v fari Števanovci pa sva vendarle sledili rod za rodom do začetka prejšnjega stoletja.

Pri preučevanju družine in sorodstva se je treba večkrat vračati na teren. Potem ko doma gradivo obdelamo, ugotovimo, kaj moramo vprašati natančneje. Ponovno moramo k istim ljudem in k drugim članom istih rodov, da sliko dopolnimo. Tako se bo tudi v Porabju treba še vračati. V tem kratkem tednu pa nisem zbrala samo izredno zanimivega gradiva o družini in rodbini, ampak sem tudi spoznala, kako posebna, zanimiva in meni še skrivnostna je porabska kultura.

Mojca Ravnik

OBISK

29. marca je Slovensko zvezo na Madžarskem in samoupravni organ Monoštra obiskala delegacija iz Slovenije. Vodil jo je Viktor Žakelj predsednik SSS, člani pa so bili Andrej Gerenčar, predsednik soboške občine, Geza Farkaš, predsednik SS Murske Sobote, in Geza Bačič, svetovalec za narodnosti pri izvršnem svetu Slovenije.

Pogovor je tekel predvsem o sodelovanju in vlogi narodnih manjšin, tako porabskih Slovencev kot Madžarov v Pomurju. Socialistična stranka Slovenije se je zavzemala za odpiranje mejnega prehoda med Gornjim Senikom in Martinjem in je pokazala veliko zanimanja za delovanje Slovenske zveze. Da ne bi ostali brez dela po odprtju mejnega prehoda (Gornji Senik-Martinje), so predlagali še odprtje mejnega prehoda Verica-Čepinci.

OBISK NA 2. OSNOVNI ŠOLI V MONOŠTRU

Pedagoški svetovalci za telesno vzgojo (testnevelési szaknásadók) iz Republike Slovenije so v marcu obiskali 2. osnovno šolo v Monoštru. Zanimali so se predvsem za razvoj in uspešnost športnih oddelkov na tej šoli.

Ogledali so si ure telesne vzgoje v športnih oddelkih razredne in predmetne stopnje.

Po ogledu učnih ur telesne vzgoje v teh športnih oddelkih je bil izredno živahen pogovor.

VIDEOKASETE ZA ŠOLE

Osnovne šole v Porabju in gimnazija v Monoštru so bogatejše za po 4-5 videokaset. Na njih so pomembni sestavki slovenske književnosti in bodo učencem in dijakom v marsičem olajšali spoznavanje posamezne slovenske knjižne zvrsti. Tako imajo šole že bogate zbirke slovenskih videokaset, s čimer lahko posodobijo pouk.

PORABJE

ČASOPIS ZVEZE
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

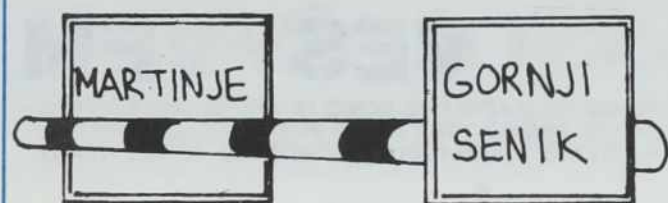
Glavna in odgovorna
urednica Marijana Sukič

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter, Széll
Kálmán tér 11, p. p. 77

Cena:
posamezna številka
10 forintov oz. din,
celoletna naročnina
240 forintov oz. din

Tisk: SOLIDARNOST,
Arhitekta Novaka 4
69000 Murska Sobota,
Slovenija

Nenaročenih rokopisov in
fotografij ne vračamo.

DEZINFORMACIJE

Iz neuradnih virov smo zvedeli, da sta konec oktobra leta 1990 predsednika Madžarske in Slovenije prestopila državno mejo pri Gornjem Seniku. Od takrat je minilo 162 dni, mejnega prehoda pa še ni. (Je bil to ilegalni prestop?)

PESEM OD MOK KRISTUŠA

ROKOPIS IZ LETA 1868 V SLOVENSKI VESI

Zdaj, ka so ljudje za vuzenske svetke malo več časa meli, so več obračali molitvenike, stare knjige ino rokopiše. BELA LABRIC je v rokopisi, šteroga je leta 1868 f Slovenskoj vesi doj spiso Jožef Kozo, najšo eto lejpo pesem to. Zavolo staroga pisala smo go prejk spisali z modernimi literami. Vejmo, ka gestejo par nan f Porabji calau takši, šteri go, kak kakšo molitev, molijo.

*Ježuš na vrti moleči,
krvave skuze točeči,
potem Judaš z vojskom pride,
proti njemu Ježuš ide.*

*Oni njej tak pravijo,
veško žalost njej spravijo,
mi ščemo roba pribiti,
na ton križi šče visati.*

*Židovje so ga vloučili,
vučeniki ostavili,
kako lotra pripelali,
vnouge pluske so me dali.*

*Pride do dvora Pilatuša,
Odprite mi vrata sveta,
i tam k materi ide,
i žalostno njej etak pravi.*

*Njega rano odpelali,
Pilatuši ga v rouke dali,
Oh gde si ti draga mati,
neščeš sinka ti poznati.*

*Oh Marija tužna mati,
kaj ti jaz ščem praviti,
neščem meštra njega,
sina svojega i tejla poznati.*

*Sinka mojga so vloučili,
ne znam kama odpelali,
natou materi govorio,
Pilatuši ga pelajo.*

*Jako so ga bičovali,
njegovo tejlo razpraskali,
natou Ježuša spelajo,
pred Židova ga pripelajo.*

*Tužna mati za njimi ide,
pomoči me nikaj nemre,
vnougi meštri tam boudoče,
zvidavati od nji začne.*

*Ježuš s križom ob strani,
zveličiteo naš ljubleni,
pride do breg Kalvarije,
jako truden sin Marije.*

*Kaj kovači vi kovete,
od sinka nikaj ne znate,
oni njej tak odgovori,
mi smo roba tū vlovili.*

*Tou ti večkrat premišlavaj,
i vu srci obdržavaj,
Mater bomo milovali,
i Ježuša žalüvali.*

*Cveke zanjega kovemo,
imena njemu ne poznamo,
oh jaj meni žalost moja,
oh jaj meni tužnost moja.*

Amen

*Kroutka tužna mati ide,
veliki križ vidoučega,
za koga vi križ delate,
i za koga spravlate.*

BERITE
PORABJE

Eden prvih spomladanskih dni. Sonce se sramežljivo kaže izza oblakov in dan je kot nalašč za potepanje po Porabju.

Na Dolnjem Seniku prehitim voz, ki ga vlečeta dva konja. Ustavim se, vzamem fotoaparati in naredim nekaj posnetkov. Ferenc Kovač pravi, da je namenjen na njivo, da raztrosi gnoj. Manci in Čilag pa sta neučakana. In tudi jekleni konjiček mora naprej.

NA TO NE BOMO PONOSNI!

POZOR! POZOR!

Samoupravni organ Monoštra išče prometno ogledalo na kurjavo. Prosimo vse izdelovalce ogledal, naj ne zamudijo enkratne priložnosti za posel stoletja.

Samoupravni organ Monoštra se je odločil, da bodo žarnice mestne razsvetljave odslej zamenjali ponoči. Prednost tega ukrepa je, "da se v temi vidi, katera žarnica ne sveti".